

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 334/2022
07.04.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Светлане Томић Јокић, Дубравке Дамјановић и Милене Рашић, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Дејана Крањчевића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Јагодини Кж1 194/21 од 08.11.2021. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж3 2/22 од 11.01.2022. године, у седници већа одржаној дана 07.04.2022. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Дејана Крањчевића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Јагодини Кж1 194/21 од 08.11.2021. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж3 2/22 од 11.01.2022. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Јагодини Кж1 194/21 од 08.11.2021. године, усвајањем жалбе пуномоћника приватног тужиоца преиначена је пресуда Основног суда у Јагодини К 108/21 од 20.08.2021. године, којом је окривљени АА, на основу члана 423. тачка 2) ЗКП, ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика и кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 1. Кривичног законика, па је окривљени АА оглашен кривим због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, за које му је утврђена новчана казна у износу од 20.000,00 динара и кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. Кривичног законика, за које му је утврђена новчана казна у износу од 30.000,00 динара па је осуђен на јединствену новчану казну у износу од 50.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 3 месеца од дана правноснажности пресуде и истовремено је одређено да ће суд уколико окривљени не плати новчану казну у остављеном року, исту заменити казном затвора, тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне, одредити један дан казне затвора.

Истом пресудом, окривљени је обавезан да у корист буџетских средстава суда на име паушалног износа плати износ од 5.000,00 динара, а приватном тужиоцу ББ трошкове кривичног поступка о чијој ће висини бити одлучено посебним решењем, док је приватни тужилац ББ обавезан да на име таксе на пресуду плати износ од 980,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Приватни тужилац ББ је ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж3 2/22 од 11.01.2022. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА и првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Дејан Крањчевић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев као основан и преиначи побијане пресуде или само другостепену пресуду и окривљеног ослободи од оптужбе или да побијане пресуде укине (или само другостепену) и предмет врати на поновну одлуку нижестепеном суду, с тим да нареди да се нови поступак одржи пред потпуно измењеним већем.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, је неоснован.

Бранилац окривљеног АА захтевом за заштиту законитости правноснажне пресуде Вишег суда у Јагодини и Апелационог суда у Крагујевцу побија због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП наводима да у конкретном случају нису били испуњени сви потребни елементи општег појма кривичног дела и то свест о противправности, због чега радње окривљеног описане у чињеничном опису кривичних дела датом у изреци правноснажне пресуде не представљају кривична дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика и кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. Кривичног законика. У вези са тим, бранилац наводи да је окривљени према чињеничном опису радње извршења кривичног дела из члана 170. став 1. Кривичног законика, приватном тужиоцу упутио речи „... ти матер, пуши ...“. Међутим, према ставу одбране речи које је изговорио окривљени критичном приликом, не представљају увреду која би могла бити радња извршења тог кривичног дела. С озиром на наведено, бранилац сматра да су нижестепени судови у конкретном случају морали да примене одредбу члана 170. став 4. Кривичног законика, која предвиђа основ искључења постојања кривичног дела

увреда из члана 170. Кривичног законика, посебно из разлога што из чињеничног описа кривичног дела не произилази да је окривљени инкриминисане речи изговорио у намери омаловажавања приватног тужиоца, а што је у конкретном случају неопходно за постојање предметног кривичног дела. Сходно изнетом, према ставу браниоца, описана дела за која је окривљени оптужен и оглашен кривим правноснажном пресудом, нису кривична дела.

Врховни касациони суд је ове наводе у захтеву оценио као неосноване.

Кривично дело увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика чини онај ко увреди другог.

Имајући у виду цитирани законски опис бића кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, то, по налажењу овога суда, из чињеничног описа кривичног дела утврђеног у изреци другостепене пресуде и то да је окривљени АА у време и у месту описаном у изреци пресуде „...у урачунљивом стању, увредио приватног тужиоца...на тај начин што му је рекао: „... ти матер, пуши ...“, при чему је био свестан предузете радње, хтео њено извршење и наступање забрањене последице...“, јасно и недвосмислено произилази да се у описаним радњама окривљеног стичу сва битна законска субјективна и објективна обележја кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, за које је оптужен и правноснажно оглашен кривим.

За радњу кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика није неопходно да садржи намеру окривљеног да омаловажи оштећеног и стога не мора бити обухваћена изреком пресуде, осим у случајевима из става 4. члана 170. Кривичног законика у вези става 1. до 3. када, иако није изричито садржана у бићу кривичног дела увреде из става 1. члана 170. Кривичног законика, по налажењу Врховног касационог суда, улази у њен појам и мора бити обухваћена изреком пресуде. Међутим, како из чињеничног описа радње окривљеног АА, утврђеног у изреци пресуде, не произилази да је окривљени увредљиву изјаву дао у оквиру озбиљне критике у научном, књижевном или уметничком делу, у вршењу службене дужности, новинарског позива, политичке делатности, у одбрани неког права или заштити оправданих интереса, дакле како се у конкретном случају не ради о ситуацији из става 4. члана 170. у вези става 1. до 3. Кривичног законика, то стога намера омаловажавања не мора ни бити наведена у чињеничном опису кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика за које је окривљени правноснажно оглашен кривим.

Надаље, чланом 122. став 1. Кривичног законика прописано је кажњавање оног ко другог лако телесно повреди или му здравље лако наруши.

Изреком другостепене пресуде окривљени АА оглашен је кривим да је у време и у месту описаном у изреци пресуде „...у урачунљивом стању, лако телесно повредио приватног тужиоца....и нанео му лаку телесну повреду...“, описану у изреци пресуде, при

чему је био свестан предузете радње, хтео њено извршење и наступање забрањене последице.

По оцени овога суда, у овако датом чињеничном опису радње извршења окривљеног, наведене су све чињенице и околности које чине законска обележја кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. Кривичног законика, за које је окривљени оглашен кривим. Изрека правноснажне пресуде садржи како објективна обележја, у односу на радњу извршења (...лако телесно повредио приватног тужиоца...), тако и субјективна обележја предметног кривичног дела, која се тичу урачунљивости и умишљаја (свести и воље) окривљеног за извршење дела, који укључује и свест о забрањености дела.

Стога се, по налажењу Врховног касационог суда, као неосновани оцењују наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се указује да је правноснажним пресудама на штету окривљеног учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Наводима захтева браниоца окривљеног којима оспорава и полемише са чињеничним утврђењима у правноснажним одлукама, у погледу постојања елемената кривичних дела која су предмет оптужбе, уз изношење сопствених закључака, посебно у погледу тога да је окривљени поступао у нужној одбрани и сопственог виђења критичног догађаја, као и чињеница које из доказа изведених током поступка произилазе, по оцени Врховног касационог суда, указује се на повреду члана 440. ЗКП и сходно члану 485. став 4. ЗКП, изнети наводи не могу бити предмет разматрања од стране овог суда по захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног.

Са изнетих разлога, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Биљана Синановић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић